

Camellia

ชายา
ต้อง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
21
农门小王妃

บทที่ 1041 ชั่วร้ายเกินไปแล้ว

ไม่นานนัก พวกนางก็รู้ว่าเหตุใดชูอี่เฉินจึงใช้คำว่า ‘คุมตัวมาแล้ว’

เพราะคิดไม่ถึงว่าโหลวหลานน่าจะถูกปาวหญิงชราที่แข็งแรงสองคนลากตัวมาโดยทำไม่แตะพื้น

เป็นการ ‘คุมตัว’ มาอย่างแท้จริง

สีหน้าของโหลวหลานน่าแดงผิดปกติ ทั้งร่างกายไร้เรี่ยวแรง ทว่าตั้งแต่ตอนเข้ามา สายตากลับจ้องอยู่บนตัวของห่วนหมิงจื่ออย่างเอาเป็นเอาตาย

แค่ดูก็รู้ว่าเกลียดอีกฝ่ายเกลียดห่วนหมิงจื่อเข้ากระดูกดำแล้ว

แต่องค์หญิงใหญ่หว่านชิงยังมีความเป็นธรรมชาติอยู่ นางเอ่ยเสียงเรียบว่า “จัดที่นั่งให้องค์หญิงโหลวหลานน่า”

บ่าวหญิงชราที่แข็งแรงทั้งสอง จับโหลวหลานน่านั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

ทั้งร่างของโหลวหลานน่าสั่นด้วยความอับยศ อ้าปากอยากจะตำคน แต่เพราะอารมณ์พลุ่งพล่าน กอปรกับร่างกายอ่อนแอ ทันทีที่เปิดปากจึงไออย่างแรง

ขณะนั้นเององค์รักษ์ของซุอีเจินก็คุมตัวสาวใช้ทั้งสองคนของโหลวหลานน่าที่ถูกมัดมือมัดเท้าและในปากยัดผลหมาเหอไว้เข้ามายังโถงฮ้วนฮวา

ซุอีเจินมองสตรีทุกคนแล้วกำก่ำปั้นการวะ เอ่ยว่า “ฮูหยินและแม่นางทุกท่านอย่าได้หวาดกลัวไป อันที่จริงสองคนนี้มีวิทย์ยายุทธ์ และคิดจะปลิดชีวิตตนเอง จึงต้องทำเช่นนั้นขอรับ”

สุดท้าย มีชายอัปลักษณ์คนหนึ่ง ปิดตา ปิดปาก มัดมือถูกองค์รักษ์โยนลงบนพื้นจนมีเสียงดัง “ตึง”

สตรีที่อยู่ในโถงฮ้วนฮวาล้วนมาจากตระกูลสูงศักดิ์ ปกติบ่าวที่รับใช้หน้าเจ้านายล้วนคัดรูปร่างหน้าตามาแล้ว ไฉนเลยจะเคยเจอบ่าวรับใช้ที่อัปลักษณ์เช่นนี้

จึงไม่ค่อยสบายใจ แต่ละคนถอนหายใจเสียงต่ำเพราะ
ความอัปลักษณ์

ชายผู้นี้ อัปลักษณ์เกินไปจริงๆ

เมื่อโหลวหลานน่าที่นั่งอยู่บนเก้าอี้เห็นชายอัปลักษณ์ผู้
นั้นถูกโยนลงพื้น ทั้งร่างก็สั่นอย่างควบคุมไม่ได้

องค์หญิงใหญ่หว่านชิงเอ่ยได้ถูกเวลา “องค์หญิง
โหลวหลานน่า ที่เรียกเจ้ามา เพราะมีธุระเรื่องหนึ่ง”

โหลวหลานน่าพยายามละลายตาจากชายที่อยู่บนพื้น
นางมององค์หญิงใหญ่หว่านชิง เอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า
“องค์หญิง มีธุระให้คนมาถามก็ได้เพคะ เหตุใดต้องถึงขนาดให้
ผู้อื่นลากเข้ามาเช่นนี้ด้วย!”

องค์หญิงใหญ่หว่านชิงมองซูอีเงิน

ซูอีเงินเอ่ยด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “องค์หญิง เป็นเพราะ
พวกกระหม่อมเชิญแล้วเชิญเล่า องค์หญิงโหลวหลานน่าก็ไม่
ออกมา แต่แม่นางห่วนยังฝืนร่างกายที่เจ็บป่วยออกมา แล้ว
เหตุใดองค์หญิงโหลวหลานน่าจะไม่ได้ ดังนั้นพวกกระหม่อมจึง

ต้องใช้กำลังกันเล็กน้อย องค์หญิงโหลวหลานนำมาแล้วก็ไม่ได้มี
ปัญหาใหญ่อะไรไม่ใช่หรือ”

ซู้อีเงินเอ่ยอย่างสบายๆ โหลวหลานนำจับที่วางแขน
แก้อีแน่น หากไม่ใช่เพราะมือไม่มีแรง ยามนี้คงต้องจิกเล็บจน
หักแล้วเป็นแน่

องค์หญิงใหญ่หวานจึงเห็นซู้อีเงินอธิบายอย่าง
สมเหตุสมผล ก็พยักหน้าอย่างอ่อนโยน และข้ามเรื่องนี้ไป นาง
เอ่ยอย่างตรงไปตรงมา “องค์หญิงโหลวหลานนำ เจ้าบอกว่า
แม่นางห้วนผลักเจ้าตกทะเลสาบ แต่แม่นางห้วนบอกว่าเจ้า
ผลักนางตกทะเลสาบ ผู้ใดถูกผู้ใดผิด พวกเจ้าแย้งกันต่อหน้า
แล้วกัน”

สายตาโหลวหลานนำแฝงความเกลียดชัง มองห้วน-
หมีงจื่อ และมองผู้ที่ช่วยห้วนหมีงจื่อผู้นั้น ทว่าหวนไปอวีกลับ
ไม่ยอมมองนางแม่แต่ครั้งเดียว

เขาช่างโหดเหี้ยมจริงๆ!

ในปากนางมีกลิ่นคาวเลือดจางๆ...นั่นเพราะนางเกลียด
จนกัดปลายลิ้นตัวเอง

โหลวหลานนำผืนละสายตาจากหนไปอวี มองต่ำลง
“...หรวนหมิงจื่อใจไม่ใส่ระกำ อยากจะวกกลับมากัด ใส่ร้ายป้าย
สีข้า...ยามนี้ดูผลที่ตามมาพวกเจ้าก็จะรู้เอง” นางกัดฟันกรอด
“นางถูกผู้ใดช่วย แล้วข้าถูกผู้ใดช่วย! หากทั้งหมดนี้เป็น
แผนการของข้า แล้วข้าจะให้ตนเองต้องมีจุดจบเช่นนี้หรือ”

เนื่องจากโหลวหลานนำหุ่นหันเกินไป จึงโอย่างรุนแรง
อีกครั้ง

สีหน้าของสตรีทุกคนค่อนข้างประหลาด

ไซ่ คิดไม่ถึงว่าหรวนหมิงจื่อจะถูกเฟิงชินอ๋องช่วย...

ก่อนหน้านี้อีกมีคนที่หลงไหล รอเฟิงชินอ๋องเดินผ่าน
ริมทะเลสาบ กระโดดลงไป เพราะคิดจะให้เขาช่วยนางขึ้นมา จะ
ได้มีเหตุผลเกาะเขา...

สุดท้าย เฟิงชินอ๋อง ไม่ได้ขายตามอง เดินจากไปอย่าง
ไร้เยื่อใย

ปล่อยหญิงสาวที่หลงรักเขาผู้นั้น ตะเกียกตะกายอยู่ใน
ทะเลสาบ...

สตรีทุกคนรีบส่งสายตา กัน ไม่เปล่งเสียงใดๆ

หรรณหิมจึงยิ้มบาง ๆ “คำพูดนี้ของเจ้า น่าสนใจนัก เหมือนยกหินขึ้นมาทุบเท้าตนเอง วางแผนแล้วไม่เป็นตามที่คิด นี่ไม่ใช่ว่าเอ่ยถึงสถานการณ์ที่พยายามทำแล้วสูญเปล่าหรือ ข้า ยังเกิดเรื่องกับตนเองเช่นเจ้า...ข้าเรียกใช้คนของจวนตระกูล กานไม่ได้ แต่เพราะไทเฮา องค์หญิงโหลวหลานน่าที่ช่วงนี้มักจะ เข้าออกจวนตระกูลกานบ่อยๆ ก็ไม่แน่ว่าอาจเรียกใช้ได้ ดังนั้น องค์หญิงโหลวหลานน่าจะสามารถโยกย้ายบ่าวหญิงชราที่เข้าเวร บริเวณทะเลสาบได้ แล้วหาชายเทของเสียขับถ่ายมารอให้ข้า เดินไปถึงริมทะเลสาบ จากนั้น ก็ผลักข้าลงน้ำ”

ก่อนหน้านี้นางก็เคยสงสัยว่า การหายตัวไปของคุณหนูสี กานเป็นแผนของโหลวหลานน่า แต่เมื่อคิดดีๆ ก็เหมือนจะไม่ใช

โดยเฉพาะในยามนี้ นางก็ยังไม่เห็นคุณหนูสีกาน

หรรณหิมจึงยังคิดว่า ที่โหลวหลานน่าเตรียมอุบายล่อ นางไปริมทะเลสาบยังไม่ได้ใช้ แต่เพราะนางไปหาคุณหนูสีกาน จึงไปริมทะเลสาบด้วยตนเอง

แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นจุดสำคัญอะไร จุดสำคัญคือ
โหลวหลานนำผลลังกาทะเลสาบ

เสียงของโหลวหลานนำแหบพร่า เต็มไปด้วยไออาฆาต
แค้น “คำพูดนี้ของเจ้า ไม่มีหลักฐาน เป็นเพียงข้อแก้ต่างเพื่อเจ้า
จะได้พ้นผิด มีคนที่สามารถเป็นพยานให้เจ้าได้หรือไม่”

“ข้า... ข้าเห็นเจ้าค่ะ!”

ขณะที่หรวนหมิงจื่อกำลังจะเอ่ย ก็มีเสียงเยาะว้าย สะอึก
สะอื้น ดังเข้ามาจากด้านนอก

กลับเป็นคุณหนูสีگانที่ปาดน้ำตาไม่หยุด เข้ามาในโถง
ฮ้วนฮวาจากด้านนอกอย่างโซซัดโซเซ

ฮุหยินรองกานทั้งตกใจและร้อนน รุกขึ้น “จู่ๆ นี่เจ้า!”

นางยังไม่รู้ว่า กานจู่เคยหายตัวไป

บนร่างของกานจู่เปลี่ยนไปด้วยดินโคลน เหมือนไปคลุก
โคลนเล่นที่ไหนมา นางเช็ดดวงตาที่แดงกำขອງของตัวเอง แล้ว
มองหรวนหมิงจื่อแวบหนึ่ง จากนั้นมองโหลวหลานนำ เอ่ยสะอึก
สะอื้น “ข้าเห็น! ก่อนหน้านั้นเพราะข้าเล่นเพลิน อยากจะเล่นซ่อน

แอบกับเซาม่าย ต่อมาก็รู้สึกเบื่อ ถึงได้วิ่งไปให้อาหารปลาที่ริมทะเลสาบ...จากนั้นไม่ทันระวังเผลอหลับไปในกองหินริมทะเลสาบ!”

ในใจโหลวหลานน่าเต้นดังโครมคราม มือจับที่เท้าแขนของเก้าอี้แน่น

ทว่าคิดอีกที กานจู่เป็นผู้น้อยที่ไ้เฝ้ากานรักและเอ็นดูที่สุด ที่นางทำเรื่องเหล่านี้ ก็เป็นเรื่องที่ไ้เฝ้ากานอนุญาต หากกานจู่จะเอ่ยอะไรก็ย่อมต้องเห็นแก่หน้าไ้เฝ้ากานด้วย!

แต่กานจู่ไม่ได้มองนาง สะอึกสะอื้นเอ่ยว่า “ต่อมาข้าถูกเสียงดังรบกวนจนตื่น ก็เห็น...พี่โหลวหลานน่า ผลักพี่หรวนตกลงไปในทะเลสาบ! ตอนที่พี่หรวนตกลงไปก็ดึงพี่โหลวหลานน่าลงไปด้วย!”

ซูหยินรองกานสุดหายใจเอาอากาศเย็นเข้าไปสู่อีกหนึ่งร้องเสียงหลง “จู่!”

บรรดาแขกหญิงคนอื่นๆ ที่อยู่ในโถงฮ้วนฮวาต่างก็หายใจเอาอากาศเย็นเข้าไปด้วยเช่นกัน!

กานจุกไม้ได้มองฐหิรอรกาน เพียงมอหรวนหมิง
แล้วเอ่ยเสียงสั้น “พีหรวน อย่าโทษที่จุกไม้ได้ช่วยพีในยามนั้น
เลย...ยามนั้นจุกกลัวมาก สิ้นลัม...ลัมกลับเข้าไปในกองหิน แล้ว
สลบไป ยามนี้เพ็งจะฟื้นขึ้นมาเจ้าคะ”

หรวนหมิงจ้อมอการจุกอย่างจริงจิงแล้วส่ายหน้า “เจ้า
ยอมออกมาเป็นพยานให้ข้า ข้าจะไปโทษเจ้าได้อย่างไร เจ้าคูสิ
ยามนี้ข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรแล้ว เป็นข้าต่างหากที่ต้องขอบคุณเจ้า
ที่ยอมเป็นพยานให้ข้า”

กานจุกหยุดร้องไห้แล้วยิ้มหวาน

องค์หญิงใหญ่หว่านชิงมอโหลวหลานน่าอย่างมีเลศนัย
“องค์หญิงโหลวหลานน่า ยามนี้เจ้ามีอะไรจะพูดอีกหรือไม่”

โหลวหลานน่าชักสีหน้า น้ำเสียงแหบพร่า พยายาม
รักษาความเย่อหยิ่งขององค์หญิงแห่งแดนตะวันตก “คำพูดของ
เด็กคนหนึ่ง จะเป็นความจริงได้อย่างไร! ข้าจะให้คณะทูตจาก
ดินแดนตะวันตกทูลฮ้องเต้ต้าซัง เพื่อคืบความเป็นธรรมให้ข้า!”

ทันทีที่โหลวหลานน่าพูดจบ บรรดาแขกหญิงในโถง
ฮ้วนฮวาก็พูดคุยเสียงดังขึ้นมาทันที

คิดไม่ถึงเลยว่าโหลวหลานนำผู้นี้จะเอาความขัดแย้งเล็กน้อยนี้ไปข้องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของต้าชิงกับแดนตะวันตก!

ชั่วร้ายเกินไปแล้ว!

ความสัมพันธ์ทางการทูตของต้าชิงกับแดนตะวันตก และความบริสุทธิ์ของหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง อะไรสำคัญ นี่ยังต้องเลือกอยู่อีกหรือ!

บทที่ 1042 ไร้สาระ

คนส่วนใหญ่ในโรงฮ้วนฮวาพอใจ

โหลวหลานน่าไม่ได้สนใจพวกนาง ในดวงตาของนาง ฉายประกายบัคลั่งไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น หัวเราะอย่างเย็นชาแล้ว มองหรวนหมิงจื่อ อยากจะเห็นความหวาดกลัวบนใบหน้า หรวนหมิงจื่อ อยากเห็นความตื่นตระหนก อยากเห็นความ ผิดหวัง แต่ก็ต้องเสียใจ เพราะอารมณ์ที่นางอยากเห็นเหล่านี้ไม่ ปรากฏบนใบหน้าของหรวนหมิงจื่อแม้แต่หน่อย

มีเพียงความนิ่งสงบดังเดิม และรอยยิ้มน้อยๆ ตรงมุม ปากเท่านั้น คล้ายกำลังหัวเราะเยาะโหลวหลานน่าที่เพ้อเจ้ออยู่

สีหน้าของโหลวหลานน่าพลันเปลี่ยนไป

หรวนหมิงจื่อเอ่ยด้วยน้ำเสียงสุขุมนิ่งสงบ “โหลวหลาน- น่า ดังนั้นแล้วนี่ก็คือความคิดชั่วร้ายของเจ้าถูกเปิดโปง รู้ว่า ตนเองไม่มีทางพ้นผิด จึงไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น แล้วใช้คณะทูต แดนตะวันตกของพวกเจ้ามาข่มขู่ข้าใช่หรือไม่”

หรวนหมิงจื่อหัวเราะอย่างเย็นชาเสียงหนึ่ง “เจ้าพูดไรสาระอะไร!” นางเอ๋ยเสียงดัง “ข้าเป็นคนของต้าซิง เคารพและรักษากฎหมายบ้านเมือง มาเข้าร่วมงานเลี้ยงแต่กลับถูกคนต่างแดนยั่วยุข้าแล้วข้าเล่า จะประลองฝีมือกับข้าให้ได้ ข้าเคยชนะคนต่างแดนผู้นั้นอย่างใสสะอาด แต่กลับถูกคนต่างแดนจงเกลียดจงชัง ผลักข้าลงไปในทะเลสาบ แล้วให้ชายอื่นมาทำลายชื่อเสียงของข้า...เรื่องนี้ ข้าไม่ได้ละอายใจ ข้ากลัวที่จะไปโต้แย้งที่ตำหนักจินหลวน!...ทุกท่านช่วยตัดสินให้ข้าที่ว่า ที่คนต่างแดนผู้นี้จะให้คณะทูตเขียนหนังสือทูลฝ่าบาทให้คืนความเป็นธรรมให้นาง คือจะโทษที่ข้าชนะนาง หรือโทษที่ข้าไม่ทำตามแผนของนาง ยอมจมน้ำตายกลางทะเลสาบแต่โดยดี หรือถูกชายอื่นช่วยแล้วทำลายชื่อเสียง...นี่ไม่ใช่ที่กำลังกดดันฝ่าบาท บังคับให้ฝ่าบาทลงโทษคนบริสุทธิ์ไม่มีความผิดหรือ วันนี้เป็นข้าแต่ไม่แน่ว่าพรุ่งนี้อาจเป็นทุกท่านก็ได้!”

คำพูดนี้ของหรวนหมิงจื่อทำให้แขกหญิงในโถงฮ้วนฮวาโมโหจนเลือดในกายเดือดพล่าน “พูดถูก! เป็นเพียงคนต่างแดนแต่กล้าอาศัยสถานะคนต่างแดนมารังแกคนของต้าซิงเรา!”

“ใช่! ตั้งแต่ตันจนจบ แม่นางหรววนไม่ได้ทำผิดเลยแม้แต่
น้อย หากถูกคณะทูตแดนตะวันตกโจมตี ข้าจะให้สามที่บ้านข้า
เขียนหนังสือทูลขึ้นไป แจ้งให้ฝ่าบาททราบแต่โดยดี!”

“คนดำซึ่งเช่นข้า จะปล่อยให้คนต่างแดนมาเหยียดหยาม
ได้อย่างไร!”

องค์หญิงใหญ่หวานชิงจับที่เท้าแขนเก้าอี้แน่น ดวงตา
ไหวระริก นางจะต้องโน้มหน้าโหลวหลานน่า “องค์หญิง
โหลวหลานน่า เดิมทีเรื่องนี้เจ้าก็ทำไม่ถูก รีบขอโทษหรววน-
หมิงจือก็จบแล้ว เหตุใดจึงต้องแข็งข้อถึงเพียงนี้ ถึงขั้นอยากให้
กระทบความสัมพันธ์ทางการทูตของแดนตะวันตกกับดำซึ่ง!”

ทว่าให้ตายอย่างไรโหลวหลานน่าก็ไม่ยอม สีหน้านางซีด
เผือด มองทุกคนด้วยสายตาเกลียดชัง “ข้าไม่ขอโทษ! เรื่องนี้คน
ที่เสียเปรียบเป็นข้า ข้าต้องให้คนของคณะทูตคืนความเป็นธรรม
ให้ข้า! หากคณะทูตแดนตะวันตกไม่พอ เช่นนั้นข้าจะไปหา
คณะทูตเหว่ยหู คณะทูตทางหนานจ้าว ร่วมลงนามทูลขึ้นไป!
หรือข้าที่เป็นถึงองค์หญิงแดนตะวันตกต้องถูกสามัญชนของ
ดำซึ่งเหยียดหยามเช่นนี้หรือ!”

สตรีมากมายในโถงฮ้วนฮวาต่างสูดอากาศเย็นเข้าไป
เอือกหนึ่ง!

นี่...นางถึงกับเอาคณะทูตของแคว้นทั้งหลายมาบังคับกัน
เลยหรือ!

ขณะนั้นเอง หวนไป๋อวี่ก็พูดขึ้นเสียงเย็นชา “เช่นนั้นเจ้า
ก็รีบไปหาคณะทูตเหล่านั้นร่วมลงชื่อทูลขึ้นไปเสีย! วันพรุ่งตัวข้า
จะรออยู่ที่ตำหนักจินหลวน ดูว่าเป็นคณะทูตของแคว้นใดที่จะ
ร่วมทำชั่ว กับแคว้นตะวันตกเล็กๆ ของเจ้า แล้วมาเหยียดหยาม
ป้ายสีว่าที่ชายาเอกของตัวข้า”

หวนไป๋อวี่พูดเสียงสุขุม ทั้งร่างแผ่กลืนอายหน้า
สะพรั่งกลัวไปทั่วบริเวณ

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ คำพูดนี้ของเขาก็ยังคงเป็นราวกับ
หยดน้ำที่หยดลงไปใต้น้ำมันเดือดพล่าน เกิดความวุ่นวาย
ใหญ่โต!

ไช่ว่าฮูหยินรองนางจะได้ยินคำว่า ‘ว่าที่ชายาเอก’ นี่เป็น
ครั้งแรก แต่ครั้งนี้กลับไม่เหมือนครั้งก่อนๆ

ครั้งนี้เขาป่าวประกาศต่อหน้าแขกเหรื่อและองค์หญิง
ใหญ่หวานชิง

เมื่อเป็นเช่นนี้ แสดงว่าเรื่องนี้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้แล้ว!

สตรีในที่นั้นหลายคนต่างตกใจจนพูดไม่ออก

คิดไม่ถึงว่า...เฟิงชินอ๋องจะแต่งหรรณหมิงจื่อเป็นชายา
เอก!

ก่อนหน้านี้พวกนางเห็นเฟิงชินอ๋องช่วยหรรณหมิงจื่อ
ขึ้นมาจากทะเลสาบจริงๆ นอกจากจะแต่งเข้าจวนเฟิงชินอ๋อง
แล้ว หรรณหมิงจื่อก็เหลือเฟียงหนทางเดียว ก็คือไปบวชชีที่วัด
อย่างโดดเดี่ยว

พวกนางต่างคาดเดาเรื่องราวต่างๆ ในใจ แม้เฟิงชินอ๋อง
จะกล่าวว่าจะแต่งหรรณหมิงจื่อเข้าจวน แต่คาดว่ามากที่สุดก็คง
เป็นเพียงอนุเท่านั้น เพราะชาติตระกูลของหวนไป๋อวี๋สูงส่งเหนือ
ปวงชน ส่วนชาติตระกูลของหรรณหมิงจื่อต่ำเตี้ยเรี่ยดิน

พวกนางไหนเลยจะคิดว่า หวนไป๋อวี๋จะพูดเรื่องใหญ่
เช่นนี้มาตรงๆ!

ว่าที่ชಾಯาเอก!

เป็นถึงชಾಯาเอกของชินอ่อง!

ในหัวของบรรดาสตรีน้อยใหญ่ในโรงฮ้วนฮวาแทบจะ
ขาวโพลนไปตามๆ กัน

รู้สึกเพียงว่าโลกใบนี้จะบ้าไปแล้ว

ทว่าหวนไปอีกรีกลับทำราวกับไม่รู้สึกรู้ว่าคำพูดที่ตนเพิ่ง
เอ่ยไปเมื่อครู่สร้างบาดแผลให้สตรีที่ลุ่มหลงเขามากมายเพียงใด

สายตาราบเรียบของเขาจ้องโหลวหลานน่าที่จับที่เท้า
แขนเก้าอี้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา ไม่มีเยื่อใยแม้สักเล็กน้อย
“นอกจากนี้ ตัวข้ายังต้องถามความรับผิดชอบของคณะทูตแดน
ตะวันตกด้วย องค์หญิงแดนตะวันตกที่พวกเขาพามา ตกลงมา
ผูกสัมพันธ์กับตัวข้าของข้า หรือมาก่อความวุ่นวายในต้าชิงกัน
แน่! คิดไม่ถึงว่าจะวางแผนลอบทำร้ายว่าที่ชಾಯาชินอ่อง โทษ
ทางกฎหมายนี้ คนของแดนตะวันตกต้องพิจารณาว่าจะ
รับผิดชอบไหวหรือไม่!”

หวนไปอวี้อย่อบก็ไม่ได้มองผู้ใดอีก เพียงดึงมือหรวน-
หมิงจื่อ อย่เรียบ ๆ ว่า “ร่างกายเจ้าอ่อนแอ ควรกลับไปพักผ่อน
ได้แล้ว”

ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย อันดับแรกคือ
หวนไปอวีประกาศเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง ต่อมาเขาก็
คว้ามือนางแล้วดึงขึ้นมาตรง ๆ หรวนหมิงจื่อจึงรู้สึกเขินอาย
เล็กน้อย

แต่ก็เขินอายได้เพียงครู่เดียว หรวนหมิงจื่อพยักหน้า
ปล่อยให้หวนไปอวีจับมือนาง เขาหันไปทางองค์หญิงใหญ่
หวานชิง

“เสด็จพี่หญิง” หวนไปอวี้อย่เสียงเรียบ “จื่อจื่อเพิ่งจะตก
น้ำ เดิมทีข้าไม่คิดจะให้นางมา แต่นางรู้สึกวุ่นเมื่อท่านรับสั่ง
จึงตอบรับเข้าเฝ้า...ยามนี้ความจริงก็ประจักษ์แล้ว เช่นนั้นข้าจะ
พาจื่อจื่อกลับก่อนพะย่ะค่ะ”

สายตาขององค์หญิงใหญ่หวานชิงตะลึงเล็กน้อย เพราะ
เป็นครั้งแรกที่เห็นหวนไปอวีปกป้องคนเช่นนี้

มิน่าเล่า ฮ้องเต๋หย่งอันถึงได้มีท่าทางไม่ค่อยยินยอมนัก
แต่ก็แสดงท่าทีว่าให้นางเอาใจใส่หรวนหมิงจือมากหน่อย...

เหตุผลย่อมเป็นเพราะฮ้องเต๋หย่งอันเปลี่ยนความคิดของ
หวนไป๋อวี่ไม่ได้

องค์หญิงใหญ่หว่านชิงถอนหายใจในใจ ทว่าสีหน้ายังคง
ให้ความรู้สึกอบอุ่น พยักหน้าอย่างอ่อนโยน “ไปเถอะ เรื่องที่
เหลือ ข้าจะจัดการอย่างยุติธรรม จะต้องให้คำตอบกับว่าที่ชายา
เอกของเจ้าแน่นอน”

หรวนหมิงจือขอบคุณนางอย่างจริงใจ

หวนไป๋อวี่ไม่ริมฝีปาก “รบกวนเสด็จพี่หญิงแล้ว”

เขาพูดพลางจูงมือหรวนหมิงจือ ไม่ได้มองผู้คนในที่นั้น
อีก แล้วทั้งสองก็เดินออกจากโถงฮ้วนฮวาไป

สตรีในที่นั้นต่างก็รีบยกกายการะส่งหวนไป๋อวี่

“หวนไป๋อวี่!”

เสียงตุตันเสียงหนึ่งดังขึ้นจากข้างหลัง เป็นโหลวหลาน-
นำ ใบหน้านางซีตเผือด พยายามลุกขึ้นจากเก้าอี้ จับที่เท้าแขน
เก้าอี้ ตะโกนอย่างสิ้นหวัง “ท่านปกป้องนางเพียงนี้เชียวหรือ!
ข้าทำเพื่อท่านมากมายเพียงนี้ หรือว่าท่านไม่มีใจให้ข้าเลยหรือ”

หวนไปอวีไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมา เพียงเอ่ยเสียง
เย็นชา “ตั้งแต่ต้นจนจบ ในใจข้ามีเพียงจื่อจื่อคนเดียวเท่านั้น”

พูดจบ เขาก็ดึงมือหรวนหมิงจื่อเดินตรงออกไป

โหลวหลานนำกริตร้องเสียงดังอย่างน่าเวทนา แล้วสิ้นสติ
ไป

ในโถงฮ้วนฮวากลับมารุ่นวายอีกครั้ง สตรีไม่น้อยต่าง
กลัวว่าโหลวหลานนำจะเป็นอะไรไปที่นี่

เหตุการณ์ซุลมุนเหล่านี้ย่อมไม่ได้เกี่ยวข้องกับหรวนหมิง-จื่อแล้ว

บทที่ 1043 ใจโกรธแค้นจึงต้องใช้กลอุบายก่อเรื่อง

หวนไปอวีสั่งหรวนหมิงจื่อกลับไปจวนผิงหยางโหว เพราะมีอีกเรื่องหนึ่งในจวนที่ต้องสะสางขัดเรียบร้อยก่อน

หวนไปอวีไม่มีทางปล่อยเรื่องม้าตื่นตระหนกระหว่างทางที่หรวนหมิงจื่อไปจวนตระกูลกานไปง่าย ๆ แน่نون

ผิงหยางโหวชราทั้งสองรออยู่ในเรือนหลินหลางตั้งนานแล้ว หลังจากเกี้ยวที่ไปรับหรวนหมิงจื่อหยุดอยู่หน้าประตูเรือนหลินหลาง สองผู้เฒ่าชราก็แทบจะทนรอไม่ไหว รีบตรงออกไปรับนางที่หน้าประตู

ทั้งสองเห็นหวนไปอวีชินอ่องแห่งตำซิ่งยืนอยู่ข้างเกี้ยวเปิดม่านเกี้ยว แล้วโน้มตัวไปประคองหรวนหมิงจื่อลงมาจากเกี้ยว...เดิมทีเขาอยากจะอุ้มนางออกมา แต่เมื่อคิดถึงจิตใจของผู้เฒ่าชราทั้งสอง หรวนหมิงจื่อจึงจ้องหวนไปอวีหนึ่ง ไม่ยอมให้เขาอุ้ม

หวนไปอวีเฝ้าปาก แล้วทำเพียงประคองนางลงมา

หรรณหมีงจื่อเฟิงจะทรงตัวยืนได้ ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยาง-
โหวก็สาวเท้ามาข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่าหลานสาวสวม
เสื้อผ้าไม่เหมือนกับชุดที่ใส่ก่อนออกไป สีหน้าที่เดิมที่ก็
เคร่งเครียดอยู่แล้วพลันเปลี่ยนไป “หมีงจื่อ...”

ยามนี้ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวยังไม่วรรู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่
จวนตระกูลกาน แต่ก็พอจะคาดเดาได้ ฟ้าใกล้จะมีดแล้วถึง
กลับมา ทั้งยังเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก คิดดูแล้วจะต้องเกิดเรื่องอะไรขึ้น
แน่นอน

ครั้นคิดถึงตรงนี้ ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวก็ราวกับโดน
มีดกรีดเฉือนหัวใจ

หรรณหมีงจื่อรีบเอ่ย “ท่านย่า ข้าไม่เป็นอะไรเจ้าคะ ข้า
ไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ ท่านดูสิเจ้าคะ นี่ข้าก็ยังสบายดีไม่ใช่หรือ”

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเบือนหน้า กลัมน้ำตาที่ใกล้จะ
หยดอยู่รอมร่อ ไม่อยากเสียอาการต่อหน้าหวนไปอวีที่เป็น
ผู้น้อย

สายตาของสองผู้เฒ่าผิงหยางโหวฉายประกายเจ็บปวด
แทนหลานสาว

แต่ผิงหยางโหวผู้เฒ่าเป็นถึงหัวหน้าตระกูล รู้ว่ายามนี้ จะต้องหนักแน่นไว้ เขากระแอมไอเสียงหนึ่ง เอ่ยอย่างยากจะ ปิดบังความอ่อนโยน “ด้านนอกลมแรง เข้ามาข้างในแล้วค่อยคุย กัน”

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวคล้ายเพิ่งได้สติ “เร็วเข้าๆ เข้า มาก่อนๆ อย่าตากลมอยู่ข้างนอก”

รู้สึกสงสารหลานสาวตัวน้อยยิ่ง

หลังจากทุกคนเข้าไปข้างในแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวก็แทบรอไม่ไหว รีบคว้าหรั้นหมิงจื่อมานั่งลงที่ข้างตัวเอง ดึงมือนางมาสำรวจไม่หยุด “...มีที่ใดไม่สบายหรือไม่ ปวดศีรษะหรือไม่ ให้คนไปเชิญหมอหลวงในวังมาดูดีหรือไม่”

กล่าวแล้วหญิงชราก็รีบสั่งสี่เซีย ให้ยกน้ำแกงไก่ที่ตุ๋น เสร็จตั้งนานแล้ว แต่ใช้ไฟอ่อนอุ่นอยู่ตลอดในห้องครัวมา

หรั้นหมิงจื่อปลอบฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเสียงเบา “ท่านย่า ข้าไม่เป็นไรจริงๆ เจ้าค่ะ ท่านอ๋องก็ให้หมอหลวง เถียนมาดูแลแล้ว บอกว่าไม่มีปัญหาอะไร แค่กินยาบำรุงร่างกายก็ พอเจ้าค่ะ”

เมื่อฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวได้ยืนยันว่าหมอลวงเถียนมาตรวจดูแล้ว ใจที่เป็นกังวลก็ค่อยๆ คลายลง นางพยักหน้าติดๆ กัน “ดีจ้ะ ต้องกินยาบำรุงอะไร เอาใบสั่งยามาให้ยา ยาจะใช้ให้คนไปหาเครื่องยาที่ดีที่สุดให้ตัวเอง”

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวละลายตาจากตัวหลานสาว แล้วมองหวนไปอวี๋ แม่น้ำเสียงจะยังคงเกรงใจ แต่เมื่อเทียบกับท่าทางที่เหินห่างก่อนหน้านี้แล้ว ยามนี้นับว่าสนิทสนมกว่ามากนัก... เพราะเขาปกป้องหรวนหมิงจือโดยไม่คิดถึงสิ่งใด ความระแวงต่อเขาจึงลดลงไม่น้อย

“ท่านอ๋อง” ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ “หมิงจือของพวกเราได้รับความดูแลจากท่าน เพียงแต่นี้... เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่เพคะ”

หวนไปอวี๋ตอบทสนทนาไม่ค่อยเก่งนัก หากเป็นผู้อื่นถาม จะตอบหรือไม่ก็เรื่องของเขา แต่ต่อให้ตอบ ก็เกรงว่าคงจะให้ชู้เงินเป็นคนตอบแทน

ทว่าคนตรงหน้านี้เป็นท่านปู่ท่านย่าของหรวนหมิงจือ พวกเขาก็เป็นเหมือนเขา ที่หัวใจผูกติดอยู่กับหรวนหมิงจือ

หวนไปอวีจึงเล่าเรื่องราวให้รวรัดและเรียบง่ายที่สุด

ผิงหยางโหวผู้เฒ่าได้ฟังไปเพียงครึ่งหนึ่งก็โมโหจนตัวสั่น รอกจนกระทั่งหวนไปอวีเล่าจบ เขาก็โมโหหน้าแดงลามไปถึง ลำคอ มือหนาตบโต๊ะดอกเหมยแดงเล็กๆ อย่างแรง “เป็นเพียง องค์หญิงต่างแดนเล็กๆ แต่กล้ามาข่มเหงรังแกกัน ทำเกินไป แล้ว!”

ด้านฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวโมโหจนพูดไม่ออก เพียง เรียกสี่เสียบ “...ไปเอาชุดฮูหยินเก่ามั้งชั้นหนึ่งของข้ามา! ข้าจะ เข้าวังไปถามไท่เฮากาน ข้าจะดูหน่อยว่า คนไร้ยางอายุผู้ใดกล้า มาแฉ่กัดกัน!”

หรวนหมิงจื่อโน้มน้าวผิงหยางโหวชราทั้งสองอยู่นาน ว่า ยามนี้ให้หยุดความคิดที่จะเข้าวังไปทวงความยุติธรรมแทนนาง

ทว่าฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกลับคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ สีน้าพลันเปลี่ยนไป เอ่ยเสียงเคียดขึ้นมา “หมิงจื่อ ยามนั้นที่ ท่านอ๋องช่วยเจ้าขึ้นมาจากทะเลสาบ มี...มีคนเห็นหรือไม่”

หรวนหมิงจื่อลังเลที่จะเอ่ย

เกินขอบเขตที่ผู้อื่นเห็นไปแล้ว ผู้อื่นที่ว่ายังมีไม่น้อยเสีย
ด้วย...

ฮุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเห็นท่าทางของหรวนหมิงจื่อ ใจ
ก็เต้นขึ้นมาถึงลำคอ “มี...มีคนเห็นแล้วหรือ”

หวนไปอวี๋เม้มปาก “...ต้องขอท่านโหวกับฮุหยินผู้เฒ่า
โปรดให้อภัยด้วย ยามนั้นเป็นเรื่องเร่งด่วน ข้าบอกพวกเขาไป
แล้วว่าจื่อจื่อเป็นว่าที่ชายาองค์ของข้า”

ฮุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวสูดเอาอากาศเย็นเข้าไปเอือก
หนึ่ง

ผิงหยางโหวผู้เฒ่าเองก็มีนงง

สองสามีภรรยาสบตากัน สีหน้ายากจะปิดบังความกังวล

ฮุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวล้งเล แต่ก็เอ่ยว่า “ท่านอ๋อง...ข้า
ขอขอบคุณความรู้สึกของท่านที่มีต่อหมิงจื่อมาก เพียงแต่ ฝ่าบาท
ทางนั้น...”

“เขาไม่คัดค้านแล้ว” หวนไปอวี๋เอ่ยเสียงเรียบ

หากฮ่องเต้หย่งอันคัดค้าน วันนี้อ๋องก็หญิงใหญ่หวานซึ่งคงไม่แสดงท่าทีเช่นนั้น

ผิงหยางโหวชราทั้งสองเชื่อใจจนไปอ้วมมาก เมื่อได้ยินเช่นนี้ก็วางใจลงได้เล็กน้อย

แต่ก็แทบจะในทันใดนั้น สองสามีภรรยาก็เคร่งเครียดขึ้นมาอีกครั้ง

หลานสาวจะออกเรือนแล้ว พวกเขาต้องจัดสินเดิมให้นางแล้ว!

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเรียกลี่เซี่ย ไปลู่ จิงเจ้อ แล้วสั่งให้สาวใช้ใหญ่สองสามคนรีบไปรวบรวมสมุดทรัพย์สินส่วนตัวทั้งโฉนดที่ดิน และสมุดบัญชีที่สะสมมานานหลายปีของนางมา

นางจะจัดสินเดิมให้หลานสาว! จะต้องให้หมีงจื้อของนางแต่งออกเรือนอย่างยิ่งใหญ่ด้วยขบวนริ้วแดงสิบลี!

หรวนหมีงจื้อมองท่าทางของฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวที่รีบจัดสินเดิมของฝ่ายหญิงให้นาง ก็รู้สึกจนปัญญาเล็กน้อย “ท่านย่าเจ้าคะ นี่เพ็งจะถึงไหนเอง...”

ทว่าฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกลับกุมมือหรวนหมิงจื่อ
เอ่ยอย่างจริงจัง “หมิงจื่อ เชื่อพระราชวงศ์ส่วนใหญ่...”

หญิงราชชะงักไป คิดได้ว่าถึงอย่างไรหวนไปอวีก็อยู่ตรง
นี้ จึงกลืนประโยคที่ว่า ‘ตาสุนัขมองคนต่ำ’ ลงไป

เมื่อปรับอารมณ์แล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวจึงเอ่ย
อย่างสงบ “ได้ ไม่รีบ ยาก็แค่ให้พวกนางไปรวบรวมก่อน ยามนี้
ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ที่เร่งรีบยิ่งกว่า”

นางออกแรงกุมมือหรวนหมิงจื่อเล็กน้อย สายตามีความ
เย็นชาเคียดแค้น “...ก่อนหน้านี้นี้เจ้าจะไปจวนตระกูลกาน เรื่องที่
มาตื่นตระหนกนั้น ได้ความแล้ว”

หรวนหมิงจื่อคิดไม่ถึงว่าจะรวดเร็วเพียงนี้

ครั้นพูดถึงเรื่องนี้ สีหน้าของผิงหยางโหวผู้เฒ่าที่กำลัง
คำนวณทรัพย์สินของตนพลันเคร่งขรึม เอ่ยว่า “เรื่องนี้ พวกเรา
ตามสืบตั้งแต่เช้า สืบถึงผู้ดูแลคนหนึ่งนอกเรือน ผู้ดูแลคนนั้น
ดูแลออกมา เขาลงมือกับม้าขณะที่เตรียมม้า... ว่ากันว่าผู้ดูแลคน
นั้นรักใคร่กับบุตรสาวของแม่หมเล็กียว ทั้งสองใกล้จะแต่งงานกัน
แล้ว แต่ก่อนหน้านี้นี้แม่หมเล็กียวทำผิด และถูกขายออกไปทั้ง

ครอบครัว ดังนั้นเรื่องการแต่งงานนี้ก็ต้องจบไปด้วย...ผู้ดูแลคน
นั้นโกรธแค้นหึงจื่อ จึงใช้กลอุบายก่อเรื่อง”

ครอบครัว

บทที่ 1044 กลัวการรับโทษจนจบชีวิตตนเอง

แม่หมเถียว ก่อนหน้านี้เป็นคนสนิทของนางเหมียวชื่อ รับ
ความผิดเรื่องวัดผุ่ฝั่วแทนนางเหมียวชื่อมารดาบุตรสาวไม่น้อย

เรื่องนั้น นับว่าหรวนหมิงจือเป็นผู้เสียหายไปทั้งหมด

เมื่อได้ยินเช่นนี้ รวากับว่าเป็นคนที่โกรธแค้นแล้วรอ
โอกาสแก้แค้น แต่เมื่อคิดดีๆ นี่ไม่มีเหตุผลสักนิด

เพราะผู้เสียหาย ไม่ได้ถูกทำร้าย เช่นนั้นจะโทษ
ผู้เสียหายหรือ

เดิมทีหวนไปอวีไม่เชื่อเรื่องผู้ดูแลนอกเรือนอะไร

หรวนหมิงจือครุ่นคิด “เช่นนั้นผู้ดูแลนอกเรือนอยู่ที่ใด
เจ้าคะ ท่านปู่ท่านย่า ขำถามเขาสักสองสามประโยคได้หรือไม่”

สีหน้าของผิงหยางโหวผู้เฒ่าเคร่งขรึม ให้ข่าวในห้อง
ถอยออกไปทั้งหมด เหลือเพียงสี่เชียวที่คอยดูแลฮุยินผู้เฒ่า
ผิงหยางโหว ยามนี้เขาจึงเอ่ยซ้ำๆ “...นี่เป็นเรื่องที่ข้าจะเฝ้าต่อ

จากนี้ ตอนรอรอครึกษ์ไปสืบ ผู้ดูแลนอกเรือนผู้นั้น กลับใช้ผ้าขาวผืนหนึ่ง แขนวนคอปลิตชีพตนเองในห้องไปนานแล้ว ”

หวนไปอวี๋ขมวดคิ้ว “นี่หมายความว่า ตายไปแล้วจึงไม่มีหลักฐานพิสูจน์เช่นนั้นหรือ”

ผิงหยางโหวผู้เฒ่าหยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากในอก ยื่นให้หวนไปอวี๋ “นี่เป็นจดหมายลาตายที่ผู้ดูแลนอกเรือนผู้นั้น ทิ้งไว้ข้างกายก่อนตาย...ได้หาคนไปตรวจสอบศพแล้ว เวลาเสียชีวิตประมาณรุ่งสาง คาดว่าหมีงจื่อเพิ่งออกไปได้ไม่นาน คนผู้นี้ก็แขวนคอแล้ว”

หวนไปอวี๋รับจดหมายฉบับนั้นมา กระดาษผิวยาบ ราวกับนำเถาถ่านเขียนบนกระดาษ ตัวหนังสือจึงลวก ไม่เรียบร้อย

บนนั้นได้อธิบายชี้แจงเรื่องที่เขาลงมือกับม้า ทั้งยังเขียนว่าเขาได้เห็นกับเรื่องที่เกิดขึ้น เขาไร้หนทางที่จะมีชีวิตต่อ จึงจบชีวิตตนเองก่อน จะได้ไม่เจ็บเนื้อเจ็บตัว

หวนไปอวี๋อ่านจดหมายฉบับนี้ด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ สีหน้าเย็นชา นำจดหมายฉบับนี้คืนให้ผิงหยางโหวผู้เฒ่าเงียบๆ “ได้ตรวจสอบลายมือหรือยังขอรับ”

ผิงหยางโหวผู้เฒ่าพยักหน้า “ตรวจสอบแล้ว เป็นของ
ผู้ดูแลนอกเรือนผู้นั้นจริงๆ”

เรื่องมาถึงตรงนี้ มีพยานบุคคลและพยานวัตถุ แม้กระทั่ง
จดหมายลาตายของผู้ดูแลนอกเรือนผู้นี้ สามารถพิสูจน์ว่าผู้ร้าย
คือผู้ดูแลนอกเรือนผู้นี้

ทว่า ไม่ว่าจะเป็นผิงหยางโหวชราทั้งสอง หรือหวนไป๋อวี
กับหรวนหมิงจื่อ ในใจพวกเขาต่างรู้ดี เรื่องนี้ เบื้องหลังของ
ผู้ดูแลผู้นี้ น่าจะยังมีผู้บงการ

แต่ผู้บงการเป็นผู้ใด...

อันที่จริงในใจพวกเขาต่างรู้ดี

สามารถทำเรื่องที่ไม่ให้ผู้ใดสังเกตในจวนผิงหยางโหว จะ
มีผู้ใดอีก

เพียงแต่ไม่มีหลักฐานในยามนี้ พยานเพียงคนเดียวก็
“กลัวการรับโทษจนจบชีวิตตนเอง” แม้ในใจพวกเขาจะชัดเจน
เพียงใด ก็ไม่มีวิธีให้ผู้บงการนั้นยอมรับผิด

หวนไป๋อวีเอ่ยอย่างเย็นชา “ข้าจะไม่ให้เรื่องจบเช่นนี้”

เขามองผิงหยางโหวชราทั้งสอง เอ่ยอย่างตรงไปตรงมา “ท่านโหว ฮูหยินผู้เฒ่า ข้าทราบว่าคุณอันหนานกับนางเหมียวชื่อเป็นญาติของพวกท่าน แต่ข้าจะไม่อ่อนข้อให้พวกเขาเพราะเหตุผลนี้ รอให้ข้าสืบหาหลักฐานได้แล้ว ถึงยามนั้นหวังว่าท่านโหวชรากับฮูหยินผู้เฒ่า อย่าโทษว่าข้าไร้น้ำใจ”

สีหน้าฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเรียบเฉย “ฝ่าบาทวางใจจัดการเถอะ ฝ่าบาทเองก็ไม่ใช่คนนอก ข้าเองก็จะไม่ปิดบังฝ่าบาท ข้ากับท่านโหว ได้ตัดสินใจกันนานแล้วว่าจะไม่ให้ซุอันหนานรับตำแหน่งต่อ รอให้พวกข้าจากไป ตำแหน่งขุนนางนี้จะคืนให้ราชสำนัก...”

เรื่องนี้ ก่อนหน้านี้ผิงหยางโหวผู้เฒ่ากับฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเคยเอ่ยกับนางแล้ว นางจึงไม่ได้ตกใจ

นางทราบดีว่า ซุอันหนานทำให้ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว ผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า

นี่เป็นเรื่องที่เขาทำตนเองทั้งนั้น

หวนไปอีวี่ฟังแล้วกลับไม่ได้ตกใจมาก ทำเพียงพยักหน้าเอ่ย “ขอรับ ข้าทราบแล้ว”

ทั้งสี่คนคุยกันอยู่นาน กระทั่งสี่ฟ้าด้านนอกมืดลง
ผิงหยางโหวซราทั้งสองจึงให้หวนไปอีกรินข้าวเย็นด้วย

แสงไฟเรือนหลินกลางสว่างไสว

แต่เรือนหลักของจวนผิงหยางโหว กลับไม่มีการ
เคลื่อนไหวแม้แต่เล็กน้อย บ่าวรับใช้แต่ละคนเฝ้าบริບคล้ายจักจั่น
จำศีลยามฤดูหนาว ไม่กล้าเปล่งเสียงแม้แต่หน่อย

ในห้องโถงเรือนหลัก เต็มไปด้วยเศษกระเบื้อง เห็นได้
ชัดว่าก่อนหน้านี้โยนแตกอย่างบ้าคลั่ง

นางเหมียวชื่อนั่งอยู่บนเก้าอี้ท่ามกลางเศษกระเบื้องโดย
ไม่พูดจา ด้วยสีหน้าอึมครึม

ในห้องโถงไม่ได้จุดไฟ และมีดสนิท

สาวใช้คนสนิทของนางเหมียวชื่อยืนสั่นเทาอยู่ข้างๆ
ด้วยความหวาดกลัว หายใจยังต้องเบาแล้วเบาอีก เกรงว่าเมื่อมี
จุดใดมีเสียง จะทำให้นางเหมียวชื้อโกรธจนบ้าคลั่ง

นางเหมียวชื้อสายตาโหดเหี้ยม ไม่รู้วากำลังคิดอะไรอยู่

ครูหนึ่ง นางจึงเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า “เหลียนเผิง ไปเสีย ไปฟังข่าวคราวทางเรือนหลินหลางสักหน่อย”

เหลียนเผิงสาวใช้คนสนิทก้มหน้ารับคำ ย่องออกจากประตูไปอย่างเงียบๆ

เมื่อเปิดประตู แสงสีขาวเงินของดวงจันทร์ส่องเข้ามาจากด้านนอก

นางเหมียวชื่อเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา “ปิดประตู!”

เหมียวเป็นขี้ออกมาบนศีรษะเหลียนเผิง และรีบปิดประตู

นางเหมียวชื่อคนเดียว จมอยู่ในความมืดไร้ผู้ใดข้างกาย

ไม่นาน เหลียนเผิงก็เดินกลับมาอย่างรวดเร็ว

แต่เมื่อนางเข้าไปยังเรือนหลักนี้ กลับผีทำเบาลงอีกครั้งตามสัญญาตัญญู

นางยืนอยู่นอกประตู รายงานเสียงเบา “ฮูฮินเจ้าคะ บ่าวได้ข่าวมาแล้วเล็กน้อย กลับมาแล้วเจ้าคะ”

“เข้ามา”

เสียงแหบพร่าของนางเหมียวชื่อดังออกมาจากในห้อง
เบาๆ ท่ามกลางความมืดมิด

เหลียนเฟิงสูดหายใจลึก แล้วผลักประตู ก้าวเข้าไป

“เรือนหลินกลางทางนั้น ครีกรึ้นกันมากใช่หรือไม่” จู่ๆ
นางเหมียวซื่อก็เอ่ย น้ำเสียงตื่นเต้น ในใจเหลียนเฟิงเต้นดัง รู้ว่า
นี่คือสัญญาณที่นางเหมียวซื่อจะอาการกำเริบ

นางกัตพันจำใจตอบกลับ “ตอนบ่าวไป ไม่ได้มีการ
เคลื่อนไหวอื่นเจ้าคะ เพียงมอง ห้องครัวจัดโต๊ะเลี้ยงแขกไว้โต๊ะ
หนึ่ง ต้อนรับองค์รัชชของเฟิงชินอ่องอยู่นอกเรือนเจ้าคะ”

นางเหมียวซื่อหัวเราะอย่างเย้ยซาเสียงหนึ่งในความมืด
มิด เอ่ยเสียงเบาต่อว่า “พวกเขาสนุกกรีกครึ้นอยู่ที่นั่น แต่
หย่าฉานของข้า ยามนี้กลับอยู่คนเดียว อยู่ในวัดบรรพชนที่มืด
มิด เผลอญอยู่กับความโดดเดี่ยว...”

หัวใจของเหลียนเฟิงเต้นขึ้นมา

ในห้องนี้ ไม่มีของที่จะให้ฮุ่ยฮินของพวกนางโยนอีกแล้ว!

“จะว่าไป นั่นก็เป็นชีวิตที่ดี โยนชีวิตหนึ่งเข้าไป ไม่ได้ลงโทษให้นางตาย” เสียงของนางเหมียวชื่อแผ่วเบา มีแรงอาฆาตแค่นั้น

เหลียนเฟิงรู้ว่านางเหมียวชื่อพูดถึงอะไร นางนิ่งเงียบ ทำเพียงเอ่ยอย่างแหบพร่า “ฮูหยิน ท่านอย่าโมโหเจ้าคะ ถึงอย่างไรก็ต้องคำนึงถึงเด็กในครรภ์...”

“เด็ก” นางเหมียวชื่อหัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่งราวกับเป็นบ้า

ต่อมา เสียงหัวเราะเบาๆ ของนางก็ชะงักไปในทันที ราวกับว่าคิดอะไรได้

ในความมืดมิดอันเงียบสงัด เสียงของนางเหมียวชื่ออ่อนโยนอย่างถึงที่สุด “เหตุใดข้าจึงคิดไม่ถึง เหลียนเฟิงแสนดีของข้า เจ้าเตือนข้าได้จริงๆ...”

เหลียนเฟิงปากแห้งผาก นาง นางเตือนอะไรไป

แสงดวงจันทร์ด้านนอกส่องผ่านหน้าต่าง เหลียนเฟิงเห็นเพียงเค้าร่างๆ ของนางเหมียวชื่อ

นางเหมียวซื่อ นั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังลูบท้องอยู่เบาๆ

เสียงของนางอบอุ่นอ่อนโยน รวากับที่กำลังเอ่ยเรื่องที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนทะนุ “ข้าเกือบจะลืมไปแล้ว คำพูดของนางสารเลวที่ทำอย่างไรก็ไม่ตายนั้น ข้ายังมีอีกชีวิตหนึ่ง หรือว่ายังไม่พอกัน...”

รวกับว่านางคิดเรื่องน่าสนใจอะไรได้ หัวเราะขึ้นมาเบาๆ

เสียงหัวเราะนี้ อยู่ในห้องอันมืดมิด รวกับเสียงสะท้อนของคลื่นน้ำ

ทว่าเหลียนเผิงกลับฟังแล้วขนลุก ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด จู่ๆ นางเหมียวซื่อก็เอ่ยเสียงเบา “เหลียนเผิง จุดไฟเถอะ”

เหลียนเผิงรวกับยกภูเขาออกจากอก ถอนหายใจอย่างโล่งใจ แทบจะมีอัมพาต หยิบตะบันไฟจุดไฟออกมาจากอก จุดไฟที่ไกล่ฉางที่สุดอย่างสิ้นเทา

บทที่ 1045 มีชีวิตหนึ่งเพิ่มขึ้นมา

ไฟของโถงเรือนหลัก สว่างขึ้นมามากครั้ง

สีหน้าของนางเหมียวชื่อเป็นปกติ มุมปากมีรอยยิ้ม ดูไม่ได้บ้ำคลั่งเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว

รอยยิ้มบาง ๆ ที่มุมปากของนาง อยู่ตรงหน้าเศษกระเบื้องแตก ใช้ให้บ่าวทำความสะอาด รวกับว่าบนพื้นนี้ เป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

เมื่อซุอันหนานกลับมาด้วยกลิ่นเหล้าเต็มตัว ก็เห็นไฟในห้องโถงสว่างราวกับกลางวัน นางเหมียวชื่อก็ปกติ ในมือถือลูกประคำเส้นหนึ่ง ยืนยิ้มอย่างอบอุ่นต้อนรับเขาอยู่หน้าห้อง

ซุอันหนานถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนขำดีใจ

ตั้งแต่ที่บุตรสาวถูกส่งไปวัด ฮูหยินที่ไม่ปกติตลอดมา ยามนี้เห็นว่าปกติแล้ว

ในที่สุดเขาก็วางใจลงได้บ้างเสียที

ชูอันหนานก้าวฝีเท้าเร็ว ยามนี้นางเหมียวชื่อเข้ามา
ต้อนรับ เรียกเขาอย่างอ่อนโยนราวกับสายน้ำ “ชื่อจื่อ”

ปรากฏว่าคือเดินไปได้ครึ่งหนึ่ง นางเหมียวชื่อก็ชะงัก
ฝีเท้า ด้วยท่าทางไม่พอใจ “ชื่อจื่อ เหตุใดทั้งตัวมีแต่กลิ่นเหล้า
อีกแล้ว...ท่านลืมไปแล้วหรือว่าในร่างกายของข้ายังตั้งครรภ์เด็ก
น้อยอยู่”

นางพูดพลาถลุ่มท้องด้วยใบหน้าอ่อนโยน ถอยกลับไป
ก้าวหนึ่ง เกรงว่ากลิ่นของชูอันหนานจะติดเด็กในท้อง

ชูอันหนานชะงักฝีเท้า ยึดด้วยใบหน้าเหเยก “สุหรินอย่า
ได้รำคาญใจ เป็นท่านพ่อท่านแม่ กับน้องชายของข้า เลี้ยงเหล้า
ข้าควบคุมไม่ได้ไปชั่วขณะ ดื่มมากไปสองสามจอกนะ”

ท่านพ่อท่านแม่ น้องชายที่เขาเอ่ย แน่نونว่าหมายถึง
ครอบครัวถนนวนหลิวหลีทางนั้น

ในดวงตานางเหมียวชื่อมีความเกลียดชังแวบเข้ามา แต่
นางก็ซ่อนได้อย่างดี มีเพียงความกังวลที่แสดงอยู่บนใบหน้า
“โอ้ พวกท่านพ่อกับท่านแม่มาหาท่านเพราะมีธุระหรือ...คุยธุระ
อะไรไปแล้ว”

พูดถึงตรงนี้ ชูอันหนานก็สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยน “ก็ก่อนหน้านี้ เรื่องร้านของน้องชายข้า ไม่กี่วันนี้ได้เก็บร้านส่งมอบให้คนของหรวนหมิงจื่อทางนั้นแล้ว ก็ไม่รู้ว่าพวกคนพละมាំไม่หยุดมาจากที่ใด นำเรื่องนี้ไปนิทากับขุนนางใหญ่ ถูกขุนนางใหญ่ตำหนิไปยกหนึ่ง...ช่วยจริงๆ !”

นางเหมียวซื้อยิ่งรำคาญใจ แต่นางเสแสร้งได้เป็นอย่างดีบนใบหน้าเผยเพียงความประหลาดใจ “คิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้ด้วย” ครู่หนึ่ง นางก็ถามด้วยความกังวล “ซื้อจื่อ เรื่องของถนนหลิวหลี่...คงจะไม่กระทบตำแหน่งที่ท่านจะได้รับใช้หรือไม่ ข้าเห็นว่าสองสามวันนี้ ท่านพอไม่ได้มาหาท่านอีก”

แม้ในใจของชูอันหนานจะไม่ค่อยแน่ใจ แต่ยามนี้ไม่อยากจะเย้ยคำพูดที่หมดกำลังใจต่อหน้านางเหมียวซื้อ เขาโบกมือเอ่ยอย่างองอาจ “นั่นก็เพราะเรื่องรับตำแหน่งเป็นเรื่องที่แน่นอน เจ้าก็ทราบ ราชสำนักดำเนินขั้นตอนเหล่านั้น ยาวนาน ซับซ้อน จึงช้ามาก ถึงท่านพ่อเขาจะยื่นหนังสือขึ้นไป ก็ใช้เวลาดำเนินการหนึ่งเดือน!”

สถานการณ์เช่นนี้เป็นเรื่องที่พบเจอได้บ่อย นางเหมียวซื้อชะงักไปครู่หนึ่ง แม้จะเป็นห่วงการรับตำแหน่งของ

ชูอันหนาน เรื่องที่ทำให้ชีวเออร์ของนางริบขึ้นเป็นชื่อจื่อ แต่จะไล่ถามหลายครั้งก็ไม่ดี นางจึงเปลี่ยนเรื่อง เอ่ยด้วยใบหน้าอ่อนหวาน “ชื่อจื่อ...วันนี้บุตรของพวกเราอยู่ในครรภ์ได้น่ารักยิ่งนัก ไม่ได้ทำให้ร่างกายข้าเจ็บปวดทรมาน ข้าก็ไม่ได้อาเจียนด้วย”

ชูอันหนานแปลกใจและดีใจมาก “จริงหรือ”

เขาอยากจะเข้าไปข้างหน้า ทว่ากลับจำได้ว่าทั้งร่างกายเป็นกลิ่นเหล้าคูล่ง จึงยิ้มอย่างเสียดาย “เข้าไปอาบน้ำก่อน ไปอาบน้ำก่อน...”

นางเหมียวชื่อเอ๋อย่างเห็นอกเห็นใจ “ชื่อจื่อไปที่เรือนอนุชิตดีกว่า กลางวันวันนี้สาวใช้ของนางยังบอกว่า ช่วงไม่กี่วันนี้อนุชิตไม่ค่อยสบาย ดูชิตเขียวไร้เรียวแรง ชื่อจื่อควรจะไปดูสักหน่อย”

ชูอันหนานประทับใจมาก “ในเมื่อภรรยาดีถึงเพียงนี้ ข้าที่เป็นสามีไม่อยากจะอะไรอีกแล้ว ฮูหยินช่างมีจิตใจงดงามมีคุณธรรมจริงๆ”

นางเหมียวซื้อส่งซุอันหนานจากไป รอยยิ้มที่มุมปากก็
คลายลงทันที

นางอยู่ตรงที่ที่ไม่มีคน ก้มศีรษะมองท้องของตนเอง บน
ใบหน้าค่อยๆ เผยรอยยิ้มเป็นชา

ยามนี้นางยิ่งแสดงออกว่าชื่นชอบและทะนุถนอมเด็กคน
นี้ ถึงยามนั้น ราคาของชีวิตนี้ คงจะสำคัญกว่าเด็กที่นางไม่ชอบ
อยู่บ้าง...

นางอยากจะดูว่า มีหนึ่งชีวิตเพิ่มมา นางจะไม่เชื่อหรือ!

เดิมที่ไม่อยากจะมีเจ้าเด็กนี้ หากเจ้าเด็กโค่นหรวนหมิง-
จือแทนนางได้ รับจานเออร์ของนางกลับมาได้ ก็ไม่เสียเปล่าที่
จะให้เจ้าเด็กนี้อยู่ในท้องนาง

วันต่อมา เดิมที่หรวนหมิงจือจะไปที่หออีจู้ แต่เสี่ยวหม่านวิ่ง
เข้ามาอย่างรีบร้อน หอบหายใจไม่ทัน เอ่ยอย่างเร่งรีบ “แม่นาง
...ไม่ดีแล้วเจ้าคะ ทำนอยาไปเจ้าคะ”

หรวนหมิงจื่อประหลาดใจเล็กน้อย ส่งเสียง “อ่า” ไปเสียงหนึ่ง ถ้ามเสี่ยวหม่านอย่างไม่เข้าใจ “เป็นอะไรไป อยู่ดีๆ เป็นอะไรไป”

เสี่ยวหม่านปรับการหายใจ ทาบอก “เมื่อครูซิงอีมาเจ้าคะ เขาก็ค่อนข้างรีบ ไม่ได้อยู่นาน มาส่งสารให้ข้าที่หน้าประตูจนแล้วก็กลับไปทำธุระ!...เขาบอกว่าช่วงไม่กี่วันนี้ ท่านอย่าไปห่ออี้จูเจ้าคะ!...ห่ออี้จูของพวกเรา แทบจะอัดแน่นไปด้วยคุณหนู ร่ำรวยที่มามองหาชายาเอกของเฟิงชินอ๋องเจ้าคะ!”

ยามนี้หรวนหมิงจื่อเฟิงจะได้สติ น่าจะเพราะเรื่องเมื่อวานถูกปล่อยออกไป ผู้อื่นจึงรู้ความสัมพันธ์ของนางกับหวนไปอวี๋กันแล้ว...

เพียงแค่ วิ่งไปห่ออี้จูของนางกันเป็นฝูง นี่ต้องการจะทำอะไรกัน

สร้างรายได้ให้นางเช่นนั้นหรือ

เช่นนั้นก็ได้สิ!

หรวนหมิงจื่อคิดเช่นนี้ แอบรู้สึกว่าเรื่องนี้...ก็ไม่เลวนี่

เพียงแต่ เพื่อไม่ให้รบกวนการขายของพวกเขาซึ่งอิ
หรวนหมิงจื่อจึงไม่ได้ไปห่ออีจู้

แม้จะไปห่ออีจู้ไม่ได้ แต่ถนนจู้เฟิงก็ต้องไปสักรอบ

ตั้งแต่หลังตรุษจีน เพื่อจะอยู่เป็นเพื่อนฮูหยินผู้เฒ่า
ผิงหยางโหวนานสักหน่อย หรวนหมิงจื่อจึงอยู่ในจวนผิงหยาง-
โหว น้อยครั้งที่กลับไป

เมื่อคืนนี้ ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวเอ่ยกับนางว่า คนที่
ผิงหยางโหวผู้เฒ่าสั่งให้ไปสืบข่าวที่อำเภออีจิ่น นำหลักฐาน
กลับมายังเมืองหลวงแล้ว ระหว่างทางที่กลับเมืองหลวง ก็
บังเอิญเจอกับพวกหรวนหมิงเหยียนกับสี่เทียนตี้ที่เจอปัญหาอยู่
พอดี

คนที่ไปสืบข่าวเหล่านั้น เนื่องจากสืบเรื่องของ
ครอบครัวหรวนหมิงจื่ออย่างละเอียด แน่หนอว่ารู้ว่า หรวนหมิง-
เหยียนกับหรวนหมิงจื่อเป็นครอบครัวเดียวกัน ยามนั้นจึงยื่นมือ
เข้าไปช่วยเหลือ

หลังจากช่วยเหลือ คนที่ผิงหยางโหวผู้เฒ่าสั่งให้ไปสืบที่
อำเภออีจิ้น จึงเป็นองครักษ์ให้หรวนหมิงเหยียน คุ่มครองพวก
หรวนหมิงเหยียนมาส่งยังเมืองหลวงพร้อมกับคนของผู้คุ้มกัน

จดหมายฉบับนี้พวกเขาส่งมาจากสถานที่พักม้าแห่งหนึ่ง
ที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวง

กอบรับเวลาที่จดหมายฉบับนี้เดินทาง คำนวณวันแล้ว
วันมะรืนก็น่าจะถึง

เวลากระชั้นชิด

คนที่มาเมืองหลวงในครั้งนี้ นอกจากหรวนหมิงเหยียน
กับสีเทียนตี้ ยังมีเด็กจวนชานผู้จำนวนหนึ่งที่มาเมืองหลวง
เตรียมช่วยหรวนหมิงจื่อทำธุรกิจ

หรวนหมิงจื่อต้องจัดที่พักให้พวกเขา

พอดีกับทางด้านถนนฉู่เฟิง ก่อนหน้านี้ได้รื้อถอน
สร้างใหม่ หรวนหมิงจื่อจึงให้คนไปตกแต่งเรือนสองสามหลังให้
คนพักอาศัยล่วงหน้า

ยามนี้ ให้สีเทียนตี้กับเด็กจวนชานผู้เข้าไปพักได้พอดี

ส่วนหรวนหมิงเหียนน...หรวนหมิงจื่อต้องให้นางดูเองว่า
อยากจะเป็นเพื่อนฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกับนางหรือไม่

เนื่องจากน้องสาวใกล้มาแล้ว หรวนหมิงจื่อจึงอารมณ์ดี
มาก ฮัมเพลงไปตลอดทาง

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวรู้ว่าหรวนหมิงจื่อจะไปจัดที่พัก
ที่ถนนฉู่เฟิง จึงจัดสาวใช้คล่องแคล่วสองสามคนให้นาง
โดยเฉพาะ หรวนหมิงจื่อจะได้ไม่ต้องลงมือด้วยตนเอง ไม่
เช่นนั้นฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวต้องปวดใจเป็นแน่

ชายาย่องน้อยยอดเขียนการค้า เล่ม 21

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.21

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co.,Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ชายาย่องน้อยยอดเขียนการค้า เล่ม 21 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม้กวานอมิ: แปล จาก

农门小王妃 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1), 564 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม้กวานอมิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7328-8